

P a d ė k a

Dėkoju savo vyrui Vidui Norvilui, Lietuvos karinių jūrų pajėgų atsargos kapitonui leitenantui, kuris, žinodamas tai ar ne, dalyvavo ne viename knygos veiksmė.

Taip pat Lietuvos karinių jūrų pajėgų kapitonams leitenantams Mariui Jasmontui ir Justinui Žukauskui už svarų indėlių į knygoje aprašytas karines istorijas.

Dėkoju LSMU ligoninės Kauno klinikų Psichiatrijos klinikos medicinos psichologei Miglei Boguševičienei už konsultacijas psichologijos tema.

Aš psichiatrė / 9

Todas / 24

Jo psichopatas / 57

Sodyba / 73

Miesta / 73

Keitlin ir Džeinas / 82

Šv. Arkangelo Mykolo gailestingumo namai / 128

Laiškai / 138

Kristupas / 162

Džeinas / 178

Keitlin / 223

Metas / 261

Epilogas / 288

Aš čia buvau. Ankstų saulėtą vasaros rytą ramiai gurkšnojau kavą terasoje. Tyla ir ramybė jau kelias valandas įsivyravo mūsų vasaros rezidencijoje, kai Kristupas grįžo į miestą, leisdamas man pasimėgauti netrikdoma vienuma. Jis menkai tenutuokė, kodėl ši vieta man tokia brangi ir koks tikslas miesto šurmulį iškeisti į gamtos prieglobstį. Vis dėlto jis, iki beprotybės galantiškas, niekada nekėlė šio klausimo ir būdavo sodyboje kartu, bet ne taip ilgai, kad galėtum pamanyti, jog jam iš tikrųjų čia patinka. Nors po pastarųjų savaitių įvykių nebeturėjau teisės jam dėl nieko priekaištauti.

Gamtos apsuptyje galėdavau vis grįžti prie savo pacientų, permąstyti taikomus gydymo metodus ir išgryninti visas mintis, nors bėgant laikui būti vienai būdavo kiek neįauku. Šį kartą čia esu dėl Todo. Kad dar kartą apkaltinčiau ir išteisinčiau save. Todas buvo mano pacientas, nusižudė taikomo gydymo metu.

„Tai pasitaiko tarp psichikos ligonių“, – mintyse vis girdėjau Aleksandro, ligoninės direktoriaus, žodžius.

„Dievaži, Keitlin, kartais aš nežinau, ar mes jiems padedam, ar tiesiog dar kurį laiką kankinam prieš jiems pasitraukiant į pačių susikurtą pasaulį ar iš jo“, – jis nebeslėpdavo per ilgus darbo metus susikaupusio abejingumo.

Todo savižudybė buvo netikėta. Nors, ironiška, į ligoninę jis pateko dėl ketinimo žudyti. Ir kai man atrodė, kad situacija kardinaliai keičiasi, kad su juo užmezgiau patį tikriausią kontaktą, turiu liniją į jo smegenis, jis tą ryšį nutraukė. Ligoninės tvenkinyje. Vis dėlto kažkas šioje istorijoje man nedavė ramybės. Tačiau suprantu, kad kol kankinsiu ir kartu bandysiu pateisinti save, negalėsiu pamatyti realaus vaizdo.

Reikėjo susitaikyti su mirtimi. Priimti kaip faktą, kad dideliame paveiksle pradėčiau matyti mažas detales. Stengiausi emociškai atsiriboti. Mintyse vėl dėliojosi paveikslas: ankstus ūkanotas rytas, šlapios žolės ir rasos kvapas. Girgždantys akmenukai po mano į aikštelę įsukamo automobilio ratais. Nerimas, tvyrantis ore. Keturios pastato kolonos, kylančios į dangų. Auksinis užrašas „Šv. Arkangelo Mykolo gailėstingumo namai“. Mano tamsiai mėlyni aukštakulniai ir du žingsniai laiptais. Pasuku galvą kairėn ir veidą nutvieskia mėlynų ir raudonų žiburėlių šviesos. Įbestas Džeino žvilgsnis, besikeičiantis į globėjišką ir supratingą. Mano akys krypsta už jo. Baltas drabužis virš vandens. Todas. Mano emocijos vėl sujaukė visus dažus, ir nuo tos akimirkos nematau nieko.

„Išgerk vandens, – kabinete paragina Džeinas. – Tavo balsas pakimęs.“ Tvarčiau savo mintis ir tramdžiau norą šaukti, kaltinti. Norėjau rėkti: „Kaip tai, po velnių, įmanoma?“, bet puikiai supratau, kad taip gali elgtis šios klinikos pacientai, o ne psichiatrai. Todėl gėriau vandenį kimstančiu balsu rėkdama viduje. Džeinas tai matė, būdamas karo policijos skyriaus viršininku seniai išmoko skenuoti žmones. O gal aš jį to išmokiau? Nieko neprisimenu iš mūsų pokalbio tą ankstyvą rytą. Matau save tarytum iš šono – linkčiojančią ir atsakinėjančią Džeinui. Bet nieko negirdžiu. Jeigu nebūčiau puolusi savęs kaltinti, galbūt būčiau ką nors, ko dabar taip įnirtingai ieškau, pastebėjusi iš karto.

Padėjau kavos puodelį ant šviesaus medinio stalo ir atsidusau. Saulė kilo lėtai, spinduliai krito vis ant didesnio terasos ploto. Pro pravertus langus girdėjosi tolygus miško ošimas. Ir tada palaimingame gamtos triukšme bei ramioje namų tyloje išgirdau žingsnius. Akimirką pamaniau, kad jie skamba mano mintyse. Įsitempiau, kad geriau girdėčiau, iš

įtampos pradėjo spengti ausyse. Iškvėpiau orą ir bandžiau atsipalaiduoti. Girdėjau dar daugiau žingsnių. Nebuvo laiko galvoti, atsistojau ir pasukau išėjimo link. Tarpduryje stovėjo trys vyrai. Mūsų žvilgsniai susitiko. Visi vilkėjo maskuojamuosius karo drabužius, prie diržų buvo pritvirtinti ginklai. Jie nebuvo medžiotojai ir tikrai ne skautai. Tarp mūsų spengė tylą, tokia tiršta, kad galėjau ją jausti fiziškai. Vienas iš jų, netvarkingai išsidraikiusiais tamsiais plaukais ir juoda barzda, žengė žingsnį manęs link, tarytum pastumdamas tylą.

– Labas, Keit, mes žinom, kas esi, – šaltai tarė ir ta pačia bejausme intonacija pridūrė: – Tau nereikia mūsų bijoti.

Aš žengiau į priekį. Tai išmušė iš pusiausvyros kitus du vyriškius, jie spontaniškai susižvalgė ir vėl ėmė spoksoji mane.

– Jeigu žinote, kas aš esu, vadinasi, žinote, ir ką galiu, – atsakiau nužvelgdama tuos du ir įsistebeilydama į akis tamsiaplaukiui. Jo veidas nevalingai truktelėjo ir jis sarkastiškai šyptelėjo. Supratau, kad jo nepaveiksiu. Bet pakartočiau dar kartą:

– Jeigu žinote, kas aš esu, vadinasi, žinote, ir ką galiu. Todėl apsisuksite ir išeisite, – pagaliau baigiau savo mintį.

Kiti du vyrai nevalingai stengėsi pagauti tamsiaplaukio žvilgsnį, bet jiems niekaip nepavyko užmegzti akių kontakto. Vadinasi, jis viskam vadovauja, bet kiti du dėl neryžtingumo, matomų kompleksų, dėl kriminalinių veido bruožų, kurių, beje, nestigo ir vadui, man atrodė gero-kai grėsmingesni. Tamsiaplaukio veidą nutvieskė plati ironiška šypsena.

– Mes nepasinaudosime tavo pasiūlymu. – Lėtai pakraipė galvą. – Mes norime tau kai ką patarti, – toliau kalbėjo nenuleisdamas akių. – Pradėkime iš pradžių. Aš – Metas Makeinas. – Jis žengė žingsnį į priekį ir ištiesė ranką.

Mano širdis pradėjo smarkiau plakti, kaklą užplūdo karštis. Pati nepastebėjau, kad nevalingai buvau sulaikiusi kvėpavimą. Kiek įmanoma natūraliau iškvėpiau. Makeinas tai pastebėjo, ne tik pastebėjo, bet ir suprato kiekvieną mano judesį ir emociją. Kaip plėšrūnas sekė savo auką iš anksto žinodamas jos lemtį. Atrodė, kad laikas sustojo mums išsirikia-

vus neaiškia geometrine figūra su Meto ištiesta ranka priešakyje. Mano mintys sumišo. Padrikai, nežinodama jokios informacijos, pradėjau dėlioti Makeino psichologinį portretą. Dėl ribotų jo emocijų pirmiausia iškilo žodis „psichopatas“. Psichopatas, kuris man ištiesė ranką. Nuo šios akimirkos gali nutikti bet kas.

– Keitlin, – ištiesiau ranką priimdama jo viršenybę ir parodydama, kad sutinku žaisti pagal jo taisykles. – Keitlin Džonson. – Tapau jo auka ir trofėjumi. Stengiausi atsikratyti panikos ir kaustančios įtampos. Jo delnas buvo tvirtas ir šaltas, mano ranką jis suspaudė savo gniaužtuose. Giliai širdyje džiaugiausi, kad manęs nenužudė vos pamatęs. Galbūt nemirsiu čia ir dabar, tarp šonkaulių nepajusiu šaltų peilio ašmenų. Susitaikiusi su mirties realumu ėmiau jį provokuoti.

– Ar turėčiau bėgti? – nepaleidau jo žvilgsnio. Metas atlošė galvą nustebęs, kad nejaučiu jam paniškos baimės, ir bandydamas mane perprasti. Staiga žvilgsnis tapo ūmus. Žiūrėdamas man į akis pabrėžė kiekvieną žodį:

– Ne. Neturėtum. Planas ne toks.

Valdžiausi nepaklaususi, koks tas planas, nes abejoju, ar noriu jį žinoti.

– Prisėskime, turime kai ką aptarti.

Metas žvilgsniu parodė laiptus į virtuvę ir terasą. Tik man pradėjus lipti, paleido ranką. Akimirka buvo šalia, tačiau ant laiptų liko už nugaros. Mano galvoje kaukė panikos sirenos, sukosi raudoni ir mėlyni švyturėliai, o mintyse iškilo Džeinas. Kaip man jo dabar reikia, kaip man jo visą laiką reikia. Abejoju, ar psichologinės įžvalgos padės man susitarti su šiais trimis vyrais, buvau tikra, kad Džeino ginklui tai pavyktų gerokai lengviau. Virtuvėje ant stalo, šalia kavos puodelio, suskambo telefonas. Nepuoliau bėgti laiptais – suvokiau, kad būsiu sustabdyta dviejų kriminalinių nusikaltėlių ir psichopato Meto. Pakilę kelis laiptelius jau buvome prie stalo. Telefono ekrane švietė Džeino vardas. Mane akimirksniu užplūdo šiluma ir nesuvokiamas, betikslis palengvėjimas. Pasekiau Meto žvilgsnį – skambutis jo nenudžiugino.

– Atsiliepk, – nurodė man. – Ir nė žodžio apie mus, jei nori likti gyva.

Jo tiesmukumas išmušė iš vėžių. Loštelėjau.

– Jis supras, – atsakiau nedrąsiai žiūrėdama jam į akis.

– O tu padaryk taip, kad nesuprastų. – Metas paėmė telefoną ir priartėjo prie manęs beveik liesdamasis.

Mano pulsas dar pagreitėjo. Jis perbraukė telefono ekraną ir priglaudė man prie ausies. Stovėjo taip arti, kad veidu jaučiau jo kvėpavimą. „Jis nejaučia ribų“, – pagalvojau sukaustyta baimės.

– Keitlin? – išgirdau Džeino balsą.

– Labas, Džeinai, tu ankstyvas, – šyptelėjau stengdamasi išlikti rami.

– Nubudau ir tu pirma apsilankei mano mintyse.

Man buvo malonu girdėti jo balsą. Užsimerkiau ir akimirką pasijutau šalia jo, pabėgusi nuo šių trijų įsibrovėlių.

– Tau viskas gerai? – susirūpino.

Metas kiek atsilošė. Jam buvo nė motais Džeino abejonės.

– Tu pernelyg įtarus, – bandžiau nukreipti jo dėmesį.

– Tikrai nenori man nieko pasakyti? – linksmai paklausė.

Pakėliau akis į Metą, jis taip priartėjo, kad atrodė, jog stovime kaip du įsimylėjęliai, pasiruošę lemtingam bučiniui.

– Myliu tave, Džeinai, tu juk žinai. – Jaučiau, kad jis šypsosi.

Metas įdėmiai, netgi paranojiškai, mane stebėjo, stengdamasis įvertinti kiekvieną mano tariamą raidę ir kelių žodžių derinį. Tarytum mudu su Džeinu galėjome numatyti tokią situaciją.

– Man viskas gerai, ačiū, kad rūpiniesi, – paskubėjau baigti pokalbį.

– Taip... – nutęsė Džeinas ir nutilo. Žinojau, kad svarsto, ar ištraukti Todą iš spintos. Girdėjau, kaip sunkiai nurijo seiles.

– Dėl to... reikalo... viskas rimsta greičiau, nei tikėjausi, – pridūrė atsisveikindamas. – Atvažiuosiu pas tave rytoj?

– Gerai, Džeinai, – šyptelėjau. – Iki.

Metas patraukė telefoną ir nutraukė mudviejų pokalbį. Paspaudė raudoną mygtuką.

– Jis vis tiek gali atvažiuoti, – ramiai tariau.

– Neatvažiuos, – paskubėjo atsakyti. Pastebėjau, kad susikrimto dėl spontaniško atsako.

Mano protas veikė visu pajėgumu. Dėliojo mintis ir braižė sąsajas dėl šių vyrų atsiradimo namuose. Aš ir Džeinas, kas dar įpainiotas į jo planus? Iš pradžių neabejojau, kad dėl visko kaltas Kristupas, advokatų kontoroje praleidžiantis daugiau laiko nei namuose. Manęs vis neapleido nuojauta, kad per mane jie bandys daryti įtaką jam. Bet jis žino ir apie Džeiną... Net tokiu įtemptu metu galvoje sukosi tūkstančiai minčių. Metas įdėmiai žvelgė į mane, tarytum bandydamas jas perskaityti. Žvilgsnis buvo skvarbus, nebūčiau nustebusi, jei jo balsą būčiau išgirdusi savo mintyse. Jis pavojingas.

Spustelėjo užsklandą ir telefoną įsidėjo į maskuojamųjų kelnų kišenę.
– Sėskis, – lengvai stumtelėjo ant minkštasuolio.

Atsisėdau, ištiesiau ranką ir paėmiau puodelį kavos. Gurkštelėjau, buvo maloniai pravėsus.

Vėl grįžo mirties ir gyvybės klausimai. Akyse iškilo ant rožinio minkštasuolio išlieta kava ir raudonas kraujas. Ant veido užkritę plaukai, plačiai atmerktos akys, įsistebeilijusios į pravirus terasos langus, bet nematančios kylančios saulės spindulių. Giliai perrėžta gerklė.

Nurijau gurkšnį ir pažvelgiau į Metą. Kiti du kaip kareiviai sustojo išilgai virtuvės. Vis dar stovėdamas Metas nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Dėvėjau lengvus medvilninius naktinukus ir buvau užsimetusi pilką trumpą vasarinį chalata. Pasijutau tarsi nuoga.

Metas atsisėdo į krėslą stalo gale. Nedidelėje virtuvėje mūsų kojos beveik lietėsi.

– Mums reikia tavo pagalbos, – pradėjo jis.

„Psichopatui reikia mano pagalbos?“ – pamaniau. Darosi įdomu.

– Ryte grįšime į miestą ir tave paleisime. Tik tiek. Pasistenk elgtis protingai.

Netikėjau juo – akivaizdu, kad yra daug rimtesnė įsiveržimo priežastis.

– Daugiau nieko. Mieste mūsų keliai išsiskirs.

Įkvėpiau oro ir išdrįsau paklausti:

– Kam mane gražinsite? – Per nugarą perbėgo šiurpuliukai. Pastebėjęs mano išgastį jis bandė švelninti situaciją.

– Šeronai, Bari, sėskitės, – paliepė stovintiems vyrams, ir šie netrukus įsitaisė kitoje stalo pusėje įkalindami mane ant minkštasuolio. – Tau tai neturėtų rūpėti, – ramiai tarė. – Ir būtų gerai, kad neklausinėtum.

Kambaryje spengė tylą. Neturėjau teisės klausti. Jis daugiau nieko nesiruošė sakyti.

– Turiu trumpam atsiprašyti. – Pakilau nuo sofos ir, Meto nuostabai, peržengusi jo kojas pasukau iš virtuvės. Jo veide pastebėjau akimirksnio nuostabą. Prasilenkiant jis sugriebė mane už riešo. Ne staigiai, o lėtai ir užtikrintai.

– Aš tave palydėsiu. – Jis atsistojo šalia, demonstruodamas milžinišką ūgio ir svorio pranašumą.

– Norėčiau persirengti. – Nuleidau akis neatlaikiusi skvarbaus žvilgsnio.

– Aš tave palydėsiu, – pakartojo jis, nekreipdamas dėmesio į mano argumentus. – Įsikurkit. – Žvilgtelėjo į sėbrus, šie tuojau pat pašoko ir išbėgo laukan.

Metas paleido mano ranką. Nusisukau ir pasileidau laiptais žemyn. Numaniau keistus jo motyvus, bet jaučiau, kad žinau tik tai, ką jis man leidžia žinoti. Tai kam aš būsiu gražinta? Nevalingai apsigobiau chalatu suprasdama, kad tampu panaši į auką, nesąmoningai skleidžiu aukos signalus. Pasukau miegamojo link, akimirką stabtelėjau. Metas pravėrė duris. Užėjau vidun, jis iš paskos, durys trinktelėjo jam už nugaros. Mudviejų žvilgsniai susitiko trijų dalių vertikaliame veidrodyje, kabančiame priešais.

„Aš iš tikrųjų pusnuogė“, – pamaniau išvydusi savo atspindį. Už nugaros stovintis Metas kaip demonas stūksojo virš manęs. Dabar įsižiūrėjau, kad jo veidas šiek tiek neproporcingas. Viena ausis kiek didesnė už kitą, kairėje plaukų linija pakilusi aukščiau nei dešinėje, plati nosis ir tamsūs vešlūs antakiai. Net per tankią barzdą išsišovęs smakras. Tik akys gražios – taisyklingo ovalo formos.

„Dabar kažkas įvyks“, – pagalvojau jausdama kylančią įtampa. Stovėjau į jį nugara, žvelgiau tiesiai į akis, o jis atrėmė mano žvilgsnį veidrodyje.

– Sakyk. – Kilstelėjo antakį.

– Aš nesuprantu... – bandžiau išsisukti.

Metas ironiškai šyptelėjo.

– Tu juk žinai, pasakyk garsiai. – Mėgavosi kankindamas. – Žinai, kas aš ir kas jie – ištark tai garsiai.

– Jeigu visi tai žinome, kokia prasmė aptarinėti? – ironiškai atsakiau.

Metas atsuko mane į save ir prirėmė prie židinio koklių. Vasarą jie buvo šalti – lediniai. Kūnu perbėgo drebulys ir dėl per plonus naktinukus persismelkiančio šalčio, ir dėl liguisto jo artumo.

– Tai kokia mano diagnozė? – ironizavo jis.

– Metai, – stengiausi išlikti rami, – kodėl žinai apie mane? Į klausimą „kaip“ būtų lengviau atsakęs. Atsakydamas „kodėl“ jis turėtų nurodyti motyvus. Jis vėl suirzo. Pabrėžė kiekvieną tariamą žodį:

– Nes turiu apie tave daug žinoti, nes noriu apie tave daug žinoti. – Dar stipriau mane prispaudė prie koklių. – Nes tu žinai, kad esu psichopatas, – tai ištaręs prisišliejo prie manęs.

Aš atlošiau galvą vos neprisiliesdama prie jo veido. Metas dar labiau priartėjo. Instinktyviai pasisukau, kad išvengčiau kontakto. Jis išikniaubė veidu man į plaukus ir visais plaučiais įkvėpė jų kvapą. Priglaudė skruostą prie manojo. Ėmiau nevalingai drebėti. Dėl įtampos, dėl nemalonaus artumo ir dėl nugarą stingdančių ledinių koklių. Jis atsitraukė ir klausiamai į mane pažvelgė.

– Man šąla nugara, – atsakiau virpančiu balsu.

Lengvai stumtelėjo mane ant lovos. Kritau be jokio pasipriešinimo kaip numestas pliušinis žaislas.

– Persirenk, aš palauksiu. – Jis nususuko, tačiau nepajudėjo iš vietos.

Eidama prie drabužių spintos pajutau plūstelint adrenaliną. Sąstingį ir šaltį pakeitė karščio banga. „Suimk save į rankas“, – mintyse sakiau pati sau. Apatiniame komodos stalčiuje...

– Ir aš žinau, ką laikai apatiniame komodos stalčiuje, – mano mintis nutraukė Metas. – Nesugalvok jo atidaryti.

Mane apėmė panika. Iš kur jis gali žinoti, kad ten buvo revolveris? Net nežinau, ar mokėčiau juo naudotis. Kadaisė išvažiuodamas jį čia atsainiai įmetė Džeinas. „Žinai, man nepatinka, kad lieki viena, – sakė jis. – Be to, tavo santuoka braška“, – išsišiepė iki ausų. „Džeinai, mano santuoka tau visada atrodo braškanti“, – nusijuokiau. „Man bus ramiau, kai žinosiu, kad jį turi.“ Pabučiavo į kaktą ir apkabino. Jo glėbyje jaučiausi saugi.

Atsidusau ir nuvijau mintis apie revolverį. Nemačiau, bet jaučiau, kad Metas ironiškai šyptelėjo. Neskubėdama apsimoviau rudus šortus ir tamsiai žalius marškinėlius. Būtų puiki maskuotė, jei sugebėčiau pabėgti į mišką. Apsiaviau sportinius batelius, priklaupusi rišausi raištelius viena akimi stebėdama Meto stovėseną. Jis buvo įsitempęs, atrodė, kad nejuda. Pajutęs, kad pakilau, atsisuko ir nusivylė pamatęs mane. Matyt, tikėjosi išvysti ne tokį santūrų įvaizdį. Priėjo arčiau ir stumtelėjo šalin. Atidarė apatinį stalčių ir, pasirašęs tarp mano drabužių, ištraukė mažutį revolverį.

– Kai nepadeda gydymas, galima ir jį panaudoti, – ironiškai tarsitelėjo. – Visada geriau nušauti, – samprotavo nekreipdamas dėmesio į nuostabą mano veide. – Daug paprasčiau.

Nesupratau jo, nesupratau, ką man ką tik pasakė, ir apskritai ar su manimi kalbėjo.

– Dar vienas dalykas, Keitlin. – Išibrukęs revolverį į kišenę pasisuko į mane. – Šiandien drauge praleisime nemažai laiko. Turiu iš tavęs kai ką sužinoti... Turi pažadėti gražiai elgtis. – Žengė žingsnį pirmyn. Aš instinktyviai atsitraukiau. Jis šyptelėjo.

– Nurimk, tau nieko nedarysiu ir jiems neleisiu. Tol, kol tu man paklusi, – patikslino nubraukdamas ant peties užkritisius plaukus.

Kokie niekingi jo pasisakymai. Išgąstį ėmė keisti pasišlykštėjimas.

Ir tada pasielgiau ne kaip auka. Skėliau jam antausį ir pastūmiau su tokia jėga, kad jis vos išsilaikė ant kojų. Jo veide šmėkštelėjusią nuostabą tuoj pat pakeitė džiugesys, tartum to seniai laukė.

– Pagaliau randame bendrą kalbą. – Patrynė raustantį skruostą. – Palauk čia. – Pirštų galiukais vos stumtelėjęs nubloškė mane į lovą.

Kai tik trinktelėjo durys, tą pat akimirką puoliau prie lango. Ir netrukus apsidžiaugiau, kad neliuoktelėjau žemyn. Apačioje iššiepę dantis šokinėjo du juodi mišrūnai pitbuliai. Atšokau atgal. Jų seilių purslai nutįso ant palangės.

– Ir nebandyk šokti pro langą, – už durų išgirdau Meto balsą.

Kritau ant lovos ir delnais užsidengiau veidą. Atrodė, kad mano širdies dūžiai tvinksi visame name. „Dieve, kodėl aš ir kodėl dabar?“ Spoksojau į baltintas lubas, išraižytas storų tamsiai rudų sijų. „Man reikia susiimti“, – bandžiau save raminti. Aš nežinau, kas jie ir ko nori. Galbūt jie ir daug apie mane žino, bet tikrai ne viską. Ir nepažįsta šios sodybos taip, kaip aš. „Čia mano namai, mano teritorija. Aš čia šeimininkė“, – drašinau save mintyse. Išgirdau artėjančius žingsnius. Priėjau prie durų ir jas užrakinau. Tą pat akimirką Metas trenkėsi į duris. Kitą pokštelėdamas jos plačiai atsilapojo, vos per plauką nenublokšdamas manęs.

– Dar viena taisyklė – durys šiuose namuose nebus rakinamos. – Tarpduryje mane pasitiko rūstus žvilgsnis.

Metas buvo persirengęs, dėvėjo mėlynus džinsus ir tamsiai mėlynus polo marškinėlius. Panašiai sodyboje vilkėdavo Kristupas. Rankoje laikė mažą juodą dėžutę. Praėjo pro mane, nužvelgė kambarį. Pasistiebęs kampe pritvirtino juodą dėžutę su mirksinčia raudona šviesele. Tai buvo vaizdo kamera.

– Stebėsi mane? – nesusivaldžiau.

– Stebėsiu tave visą laiką, – atrėžė ir tuoj pat pridūrė: – Eime pusryčiauti. – Stumtelėjo ant vieno vyro pakibusias duris su žiojinčia išlaužta spyna.

„Pusryčiauti... – ironiškai pagalvojau. – Lyg nieko nebūtų nutikę.“

Abejojau, ar sugebėsiu praryti bent kąsnį, bet patraukiau į virtuvę. Iš jos galėjai iš karto išeiti į erdvią terasą ir kiemą. Kiti du prie stalo šlamštė kiaušiniene su žirneliais. Mano puodelyje garavo karšta kava. Ant spintelės buvo padėti keli nešiojamieji kompiuteriai, jų ekranuose

matėsi kiemas ir namo kambariai. Įsistebeilijau į du pitbulius, gulinčius po miegamojo langais. Šalia bolavo kažkokia skiautė, matyt, iš kurio nors drabužio, prisigėrusio mano kvapo. Kas būtų, jei būčiau liuoktelėjusi pro langą? Pajutau skausmą blauzdose. Vis giliau grimztu į šią situaciją. Mane apėmė nerimas. Akyse kaupėsi ašaros.

– Sėskis. – Metas švelniai stumtelėjo ant minkštasuolio, o pats, kaip ir anksčiau, atsisėdo minkštame plačiame krėslė stalo gale. Sėdėjau jo dešinėje – dar vienas bandymas man įsiteikti. Nesugebėjau net paimti įrankių. Mane pykino nuo kavos kvapo. Atsistoju ir praeidama pro Metą atsirėmiau jam į pečius. Pajutau įsitempusius raumenis. Kramtydami vyrai nuo manęs nenuleido akių, o pitbuliai kieme kilstelėjo ausis klausydamiesi mano žingsnių. Nuėjau prie šaldytuvo, išsitraukiau vakarykštį butelį rislingo ir prisipyliu aukštą taurę. Vienu mauku ją išgėriau. Prisipyliu antrą. Šalia išdygo Metas.

– Man šiandien tavęs reikės.

Įsistebeilijau jam į akis ir išgėriau antrą taurę. Pastačiau ją ant stalo ir suvokiau, kad adrenalinas išskaidė alkoholį jam net nespėjus priartėti prie kraujagyslių. Tačiau sulaukiau minimalaus proto prablaivėjimo ir abejingumo. „Susiiimk, – įsakiau sau mintyse. – Jie tik įsivaizduoja žinantys, ką tu sugebi.“

– Aš neturiu šunų, – pasakiau ir pažvelgiau į Metą.

Jis klausiamai kilstelėjo antakį.

– Vaikystėje buvo mane išgąsdinę, iki šiol nelaikau šunų. Visi tai žino. Pro šalį važiuojantiems gyventojams pasirodys įtartina. – Stengiausi išlikti rami. – Aš vienintelė apylinkėse nelaikau šunų.

Metas pervėrė mane žvilgsniu, matyt, svarstydamas, kodėl jį įspėju. Suirzęs galvos mostu parodė vienam iš vyrų išspręsti šį klausimą. Tas akimirksniu pašoko nuo stalo ir išlėkė laukan. Nuošalioje miškingoje paunksmėje prie į sodybą vedančio keliuko išgirdau burzgiant automobilio variklį. Metas lėtai atsiduso, nužvelgė vyno nurausvintus skruostus ir toliau mane tyrinėjo. Džiaugiausi, kad atrodau neperprantama. Iš tiesų nebijojau šunų, vaikystėje nebuvau patyrusi jokio įvykio. Pasirodo,

jie ne viską apie mane žino! Kol kas tai tik vienas atsakymas į tūkstantį mano galvoje kirbančių klausimų.

– Parodyk, kur yra elektros generatorius, – vis dar tyrinėdamas mano veidą paprašė Metas. Jei žino, kur laikau revolverį, turėtų nutuokti ir generatoriaus vietą, tačiau nieko nepasakiau. Linktelėjau ir pasukau į lauką. Saulė buvo pasislėpusi po tiršta debesų antklode. Atrodė, ir visa gamta nuščiuvo, tarytum kažko laukdama. Vynas kiek nuramino ir atbukino mintis, net apmalšino paniką.

Generatorius buvo kitame namo gale. Reikėjo nusileisti akmeniniais laiptais ir apeiti namą iš kitos pusės. Šalia tuščio sandėliuko už mėlynų durų girdėjosi ramus zvimbimas. Metas truktelėjo spyną ir užėjo vidun. Pažvelgiau į menkutę spyną, kabančią ant medinių durų. Prieš akis vėl pralėkė su trenksmu atsilapojančių miegamojo durų vaizdas.

Supratau, kad neverta bandyti laimės su dar mažesne spyna ir trapiomis mėlynai dažytais durimis. Be to, gali paaiškėti mano apgaulė dėl šunų ir situacija taps dar labiau nekontroliuojama. Nors keista manyti, kad ji bent kiek dabar kontroliuojama.

– Kas ten įvyko su šunimis? – išgirdau Meto klausimą iš elektrinės, jis kažką įnirtingai junginėjo.

– Tai nėra mano mėgstamiausia pokalbių tema, – ramiai atsakiau. – Tiesiog buvo vienas nutikimas.

– Ar šuo tau įkando? – Metas nepasidavė.

– Ne, – nesileidau į diskusijas.

– Tiesiog išsigandai?

Aš tylėjau. Nenorėjau meluoti ir susipainioti, todėl bandžiau išsisukti nuo jo klausimų.

– Nenoriu apie tai kalbėti, nenoriu apie *nieką* kalbėti, – nukirtau ir pažvelgiau į tamsią miško liniją, skendinčią tylioje migloje.

– Kamantinėti kitus žmones, knaisiotis po jų mintis atrodo normalu, o pati negali atsakyti į paprasčiausią klausimą, – šaltai konstatavo Metas. Už nugaros pajutusi jo kvėpavimą krūptelėjau – negirdėjau, kaip prisiartino.

Atsigrėžiau. Jis tvirtai stovėjo įdėmiai mane sekdamas. Metas tikslingai brovėsi į mano prisiminimus. Įsistebeilijau jam į akis.

– Kitomis aplinkybėmis, Metai. – Kilstelėjau smakrą, kad mano ištartai žodžiai aiškiau nuskambėtų. – Kitomis aplinkybėmis pokalbis būtų kitoks.

Taip ir stovėjome kurį laiką vienas nuo kito neatitraukdami žvilgsnio. Jo tamsiai rudos akys atrodė negyvos. Aš stovėjau ant skardžio atsisukusi į psichopatą. Jam lengvai stumtelėjus nugarmėčiau žemyn. Norėjau parodyti, kad jo nebijau. Metas kaip plėšrūnas bandė užuosti mano baimę, kuri po truputį silpo. Jame gyvenančiam psichopatui tai buvo įdomu. Suėmęs už riešų tvirtai suspaudė. Pajutau savo pulsą tvinkčiojant jo delnuose. Prisislinko dar arčiau. Dabar abu stovėjome per žingsnį nuo skardžio.

– Jokių žaidimų!

– Ko tau iš manęs reikia? – paklausiau žvelgdama jam į akis. Metas akimirką dvejojo.

– Noriu, kad papasakotum apie Todą. – Jo atvirumas mane nustebino, tačiau Todas jau sukosi mano mintyse kaip viena iš galimų jo vizito priežasčių.

– Kodėl tau rūpi Todas?

– Tai pernelyg ilga istorija, tau jos nereikia žinoti. Eime, – timptelėjo mane. – Eime pasivaikščioti į mišką. – Paleido iš savo gniaužtų.

Sekiau jam iš paskos. Nusileidę akmeniniais laiptais pasiekėme pievą. Į tankų mišką per aukštą žolę vinguriavo siauras takelis. Miške buvo vėsu. Saulę užklojus storiems debesims, vis dar jautėsi rytinės rasos ir drėgmės kvapas. Stengiausi neatsilikti nuo Meto, žingsniuojančio plačiais žingsniais. Miško proskynoje jis stabtelėjo ir atsigrėžė.

– Mačiau tave anksčiau. Su vyru. Ir... su Džeinu. – Šį vardą jis ištarė pabrėžtinai lėtai.

– Kiek laiko mane stebi?

– Pakankamai, – pikta atrėžė.

Jo nuotaiką kaita mane trikdė. Būtų protinga tvardyti ir neprovoкуoti psichopato, bet negalėjau suvaldyti įsiūčio. Iš jo intonacijos supratau, kada tiksliai mane matė su Džeinu. Supykau.

– Kas tu manai esąs, kad įsivaizduoji turįs teisę mane sekti ir komentuoti mano asmeninį gyvenimą?!

– Aš tik sakau, ką mačiau, – ramiai atsakė Metas ir išsitiesė. – Vieną šiltą vasaros vakarą vilkėjai šviesią suknelę, ji pleveno vasaros vėjyje. Vis dar girdžiu tavo juoką... Tavo vyras Kristupas sėdėjo prie laužo ir daug kalbėjo. Greičiausiai pats su savimi, nes Džeinas jo negirdėjo – nenuleido nuo tavęs akių. Kristupas judu paliko. Miegamajame įsijungė ir išsijungė šviesa. Tu kvieti Džeiną šokti, jis pastato pustuštę taurę ant žemės ir šypsodamasis keliasi tempiamas už rankos. Argi tau įmanoma atsispirti? Skamba švelni muzika, vėjas kedena tau plaukus. Tu juokiesi, Džeinas šypsosi. Laiko tave glėbyje, prisiglaudžia veidu. Tu jį pabučiuoji. Jis atsako tuo pačiu. Dar labiau prisispaudžia, tu glaudiesi, bučiniai darosi vis aistringesni... – Metas mėgaudamasis kilstelėjo smakrą. – Ar tęsti?

– Tęsk, nes tau patinka, – pasakiau nepaleisdama jo žvilgsnio, bet imdama drebėti.

– Man? – jis ironiškai kilstelėjo antakį. – Tau patinka. Tu krūpčioji nuo kiekvieno jo prisilietimo. Jis paguldo tave ant gulto, atsigula šalia ir liečia tave. Jo ranka nuslenka po suknele ir kyła šlaunimi. Nutraukia baltas kelnaites. Jis įsitaiso virš tavęs, tu instinktyviai apglėbi jo nugarą, – Metas nutilo. Sekundę atrodė kaip oratorius, baigęs įspūdingą kalbą.

– Aš myliu Džeiną. Visada jį mylėjau, – pasakiau prikimysiu, drebančiu balsu. Nurijau besikaupiančias ašaras. Apmaudu, kad mudviejų su Džeinu intymus laikas buvo atidžiai stebimas. Psichopato ir kelių kriminalinių nusikaltėlių.

Metas abejingai ir kiek nerimastingai stebėjo mane.

– Aš visada jį mylėjau, – ramiai pakartojau. – Negaliu be jo. – Pažvelgiau jam į akis. – Ar kada nors esi jautęs tokius stiprius jausmus?

Jis akimirką sutriko, nuleido akis. Bet netrukus vėl mane stebėjo.

– Ar jaučiuosi kalta, nes esu ištekėjusi? Ne, – papurčiau galvą. – Nesijaučiu. Kristupas – nuostabus žmogus. Jis viską žino!